

CAMARADA

SETMANARI COMARCAL PORTANTVEU DE LA J. C. I. I P. O. U. M.

Nº 11002

ANY I. - NUM. 2

OLOT, 13 DE MARÇ DEL 1937

PREU: 20 CENTIMS

Insistent en la nostra posició referent l'Exèrcit Popular

S'han fet moltes càbales sobre la nostra posició referent a l'exèrcit popular.

Nosaltres des d'un principi que hem acceptat el comandament únic en les milícies, la creació d'un exèrcit popular, ben disciplinat i hegemònic i àdhuc hem dedicat en aquestes consignes molt d'espai en els nostres periòdics i revistes, dient sempre que eren elements indispensables per assolir una ràpida i segura victòria damunt el feixisme internacional, que ens ataca amb aquests factors ja superats. Hem dit també, que a un exèrcit regular i disciplinat s'ha d'oposar un altre exèrcit amb les mateixes condicions, per a facilitar llur efectivitat defensiva i agressiva.

Tot el que hem dit i fet en aquest sentit, ha estat adulterat per aquells que per la nostra intransigència revolucionària i el seu viratge, han quedat, no ja ressa-gats, sinó al front nostre en la lluita política per la total emancipació de la classe treballadora.

Es ja del domini públic que els feixistes ens han superat gairebé en tots moments, en disciplina, hegemonia de comandament i unificació d'esforços i que a més han disposat abastament de més i millor material de guerra, portat naturalment de l'estranger.

Amb tot, no han pogut triomfar damunt nostre, no han pogut assolir una victòria, que raonant amb una lògica freda i objectiva, no hi havia més remei que concedir-los-hi.

Si no han pogut portar a cap el seu criminal intent ha estat per la diferència moral que ha existit i malgrat tot existeix encara, en els objectius finals de la lluita entaulada.

Mentre els feixistes disposaven d'un exèrcit d'autòmats, completament mecanitzat, que obeïa amb freda disciplina les ordres d'un encarcarat i autoritari militarisme, no han recollit més que un fracàs darrera l'altre;

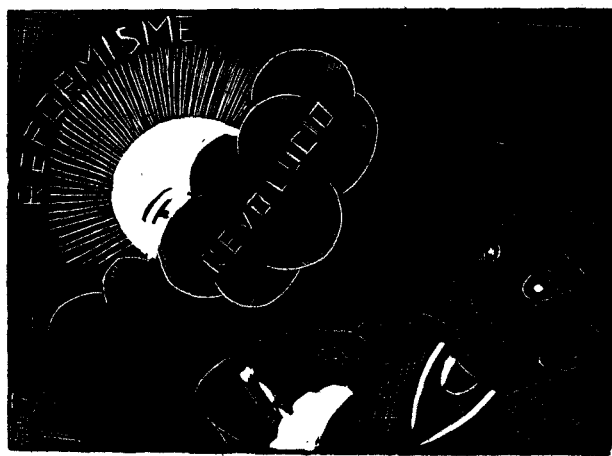
les nostres milícies, andicapades en el referent al comandament tècnic, però superant aquest andicap amb un magnífic entusiasme, produït pel coneixement de l'objectiu final de la lluita, elevades per un ideal polític i revolucionari, han recollit amb alagadora freqüència, els llores de la victòria. Heus ací la diferència de condicions, que ens han permès mantenir-nos al lloc on estem.

En tractar ara d'arrencar aquest esperit polític de les milícies, que ens ha salvat en totes ocasions del fracàs, deixem el milicià completament desarmat i a mercè de l'avantatge numèric i tècnic de l'enemic.

Es per això que nosaltres ens oposem amb totes les nostres forces a què es converteixin les glorioses milícies catalanes en la quarta divisió orgànica, segurs que complim amb el nostre deure revolucionari i que laborem en benefici de la revolució i del ràpid triomf sobre el feixisme.

La nostra consigna és ara com sempre: Exèrcit popular, comandament únic i disciplina màxima, però tot això controlat per la classe obrera situada en forma de govern.

El burgès impacient

Aquest núvol...!!

**Ajudeu el Socors Roig
del P. O. U. M.**

En pro de la col·lectivització general de les Arts Decoratives

Parlant de col·lectivitzacions, potser una de les indústries que té més necessitat d'enquadrar-se a un nou sistema d'organització, des del punt de vista econòmic, de superació, transformació i classe de treball, és la indústria d'estatuària que a la nostra ciutat té una importància cabdal i que en aquests moments passa per una crisi greu, que depèn de la tàctica que els treballadors portin a cap, per a superar-la; nosaltres creiem per una qüestió de principis i a més per l'economia i reorganització de la indústria, que ràpidament s'ha de col·lectivitzar tot l'art decoratiu.

Hem de partir de la base que les comandes d'estàtues religioses s'han ben acabat, els països capitalistes i més la classe de gent que compraven tota la nostra producció, tindran sempre a la memòria el socarrim del mes de juliol. L'«stok» existent que tenim, serà un os de mal pelar, i qui sap si les necessitats que obligaran a desvaloritzar-lo cobrint amb prou feines el seu valor efectiu i si a més tenim en compte que la nostra indústria si no està del tot paralitzada és degut a l'apoi que encara rebem de la Generalitat, en treurem la conseqüència de què ha arribat el moment d'actuar i fer un esforç, aglutinant totes les energies, totes les iniciatives aprofitables, transformant com més ràpid possible la classe de treballs que pel que afecta a material pedagògic i fisiològic, ens podríem desenvolupar d'una manera il·limitada, però tenint en compte que per portar a cap aquesta tasca cal dirigir i centralitzar tota la indústria en un sol òrgan i aquest no pot ésser altre que la col·lectivització general.

Dissortadament, molts treballadors de les arts decoratives en-

cara no s'han donat compte del moment que vivim i sofreixen la influència de l'ambient enverinat per companys que encara s'entenen a desenterrar les passions i els odis personals, que el 19 de juliol tenia d'haver-lo superat, posant amb aquesta actitud una barrera a la unitat en aquests moments que tanta falta ens fa, per abatere el feixisme i endegar l'economia en un nou sistema o sigui fer la revolució.

Els conceptes que sostenen amb dificultat molts companys de que la col·lectivització es deu fer per cases, o són fills d'un egoisme, perjudicial per a tots en l'hora que vivim, o d'una falta de visió del que ha d'ésser una indústria col·lectivitzada. Tota indústria que es vulgui organitzar a base d'un sistema col·lectiu, en el nostre entendre es deu haver d'agrupar a ésser possible tota en un sol lloc, ja que això té l'avantatge de poder reduir molt el personal dedicat a fer tasques que són imprescindibles a qualsevol casa per petita que sigui; hem d'organitzar un sol despatx si volem mirar el punt de vista econòmic, ja que si ara es necessiten una vintena de persones per portar a cap la comptabilitat de diverses cases, segurament que treballant col·lectivament, amb la meitat en tindríem prou; un sol consell d'empresa, escollit pels mateixos treballadors, dirigiria tota la producció i distribució sota el control de la col·lectivitat i no passaria com ara que la casa on els obrers no tenen pas una consciència de classe, el comitè de control fa el que creu convenient, sense consultar res a la base.

Havent-se de portar a cap la transformació de la indústria de l'art decoratiu, les iniciatives hi tindrien camp abonat, ja que tots

els companys veurien que el seu esforç és en benefici d'ells mateixos i seria l'única manera d'exigir a tots els treballadors les proves de sacrifici que ens cal fer per sobreviure; i a més hi ha la qüestió moral de demostrar a tota la burgesia que els treballadors destruïm tot el dolent que ella ha creat, però que quan és l'hora d'edificar sabem organitzar les coses més bé i en millors objectius morals i materials.

Totes aquestes observacions, ningú no podrà negar que són indiscutibles avantatges a favor de la col·lectivització general; en canvi, quines són les que ens pot donar la col·lectivització parcial o sigui per cases? Anant les coses molt bé, anirem vegetant com fins ara, amb el perill de trencar la poca unitat existent entre nos-

altres, provocant el mal precedent de que no es respectin els acords sobre tarifes, i es comenci a vulnerar les disposicions sobre matèria econòmica, com siptomàticament ja s'ha donat algun cas i no cal dir que d'aquesta manera acabarem per ensorrar-nos tots plegats, malmetent una ocasió magnífica que segurament no en tindrem altra, i en aquest cas la transformació de la indústria haurà passat a millor vida.

Es necessari que tots els companys de les arts decoratives es donguin compte del moment perillós que estem passant i es pronuncin d'acord amb l'hora que vivim.

Per la col·lectivització general de tot l'art decoratiu, ENDAVANT!

BASSOLS

ARÇOS

El matons encara són necessaris.—Quan els pamsquistes de casa nostra, aferrats en el Comitè Executiu de la U. G. T., necessiten suprimir homes d'un historial sindical immaculat que la majoria dels treballadors ugetistes han posat en els llocs responsables i no trobant cap pretext per suprimir-los, llavors els falta temps per fer un viatge a Barcelona o bé fan córrer el telèfon, demanant gent amb plens poders de la Regional per dissoldre el Comitè Executiu.

I tot això perquè aquests companys són uns fermes partidaris de les col·lectivitzacions, que com homes disciplinats, segueixen les directrius que assenyalen la Regional d'acord amb el decret de col·lectivitzacions aprovat pel Departament d'Economia de la Generalitat i de les dues centrals sindicals.

Aquesta maniobra no ens ve de nou, perquè coneixem prou bé els elements que la provoquen, principalment d'un *personatge* que degut al moviment revolucionari del 6 d'octubre, es va donar de baixa de la Unió Socialista de Catalunya purament pel pànic que va agafar.

Demanem als treballadors conscients de la U. G. T. que prenguin mesures enèrgiques abans no es converteixi aquest sindicat en un altre contrarevolucionari.

Un vertader trencacaps.—Escoltant el gramòfon adquirit darrerament pel P. S. U. C., resulta que nosaltres, el P. O. U. M., som feixistes, agents de la Gestapo, venuts a l'or d'Itàlia i Alemanya, aliats de Franco, etc., etc.

Desfent tot aquest garbuix (una mena d'*ensalada russa*) en treiem la conseqüència que quan ens vàrem tirar al carrer pel 6 d'octubre, per tal de parar els peus al nefast Gil Robles i de tota la pandilla militar que estava a les ordres d'aquest, com són Franco, Goded, Mola, Queipo de Llano i altres *compinches*, ja estàvem al servei del feixisme.

Si és així, el problema ja està resolt. Els revolucionaris eren els de la C. E. D. A., el Partit Radical, la Lliga, els Agraris, els Monàrquics, els Carlins i Falange Espanyola.

Els feixistes, doncs, tenien d'ésser Izquierda Republicana, Unió Republicana, Partit Socialista Espanyol, Partit Comunista, Esquerra Republicana de Catalunya, Acció Catalana, i nosaltres.

I com que les matemàtiques no fallen mai, trobarem que els aliats dels revolucionaris i antifeixistes de la C. E. D. A., Radicals, etc., eren la Unió Socialista de Catalunya i el Partit Comunista de Catalunya.

Ara ens expliquem la significació que tenia el discurs d'En Serra i Moret en el Parlament de Madrid, en el qual no es va solidaritzar amb el gloriós moviment del 6 d'octubre.

FARMACIA I PERFUMERIA

Josep M.ª Llach i Puig

Químic-Farmacèutic

Carrer Bonaire, 1

OLOT

Telèfon, núm. 23

Enemies a la vista

Enemies a la vista els tenim a dintre les pròpies organitzacions sindicals. La burgesia en tots els temps hi ha tingut els seus agents. Es el reformisme. Element que per actuar sempre espera l'oportunitat. L'haureu vist ací en els primers temps del moviment amagat i espantat de les sotregades que rebia la burgesia. Restava inactiu. Justificava la seva inactivitat que era el no poder deturar l'ascendent acció revolucionària del proletariat, dient que no hi havia ordre ni concert. Més tard, grup incontrolats.

Avui les coses han canviat; cal confessar que els enemics de la revolució proletària han guanyat terreny, el seu camp d'acció és dins dels sindicats i sobretot a la U. G. T. S'oposen a tot el que representa la nova missió dels sindicats en els moments de guerra i revolució que vivim. Fora col·lectivitzacions.

La U. G. T. que en els seus estatuts accepta la lluita de classe, hi anteposa la G. E. P. C. I. Per a guanyar la guerra ho volen fer amb pallassades al carrer. Els nostres camarades que foren dels primers de la localitat que anaren atacar el feixisme al front d'Aragó, no necessitaren fer els gegants.

Nosaltres demanem mobilització general del proletariat. Les pràctiques necessàries. Armes i al front. I treballem per la revolució, entenent que és la millor arma que podem donar als nostres camarades que lluiten al front.

Sí, companys dels sindicats de la U. G. T., és per sostenir tot això que s'han fet moltes maniobres i brutícies a l'esquena vostra. Sense consultar-vos, per així poder eliminar la majoria de companys del vostre C. L. Els ha

ajudat en aquesta obra una nomenada comissió depuradora del P. S. U. C. però no per depurar els elements feixistes infiltrats darrerament. Tampoc dels burgesos que hi teniu emboscats, i encara menys dels elements que tenen càrrecs de responsabilitat i que abans del 19 de juliol no tenien carnet sindical. La depuració digueren que la fan i la faran dels elements militants responsables i revolucionaris. Cal que reaccionem a temps a parlar-ne a les properes assemblees de sindicat. Us demano abans que tot de procurar no tenir un C. L. lligat als peus de la burgesia. Nosaltres ara i sempre treballarem sota les decisions de la voluntat dels síndics. Sigui amb un comitè o com un síndic més. Al que ens oposarem, costi el que costi, és a les maniobres reaccionàries dels individus que tracten d'incrustar-se en el C. L. per a frenar i deturar la marxa de la revolució.

Companys, no es pot frenar el ritme de la revolució. La guerra no la guanyarem si al mateix temps no fem la revolució. Els contrarevolucionaris que en els moments d'oposició al passat règim, i en l'època que calia actuar i aguantar la repressió del capitalisme, no eren en lloc i maldaven de l'acció revolucionària del proletariat, teniu el deure de foragitar-los i donar-los un carnet especial com s'haurà de fer amb els enemics del proletariat emboscats dins els sindicats.

La meua posició de militant obrer m'obliga a parlar clar com sempre, en la premsa, en el sindicat, al carrer i allà on em trobi seré una gran nosa dels enemics del proletariat. Els reformistes.

Els sindicats, per als treballadors. Fora els burgesos i els seus agents.

LL. SALA

Són dissoltes les Patrulles de Control. Es dissolta la Junta de Seguretat. Foren dissolts els Comitès de Poble

Els carabiners són privats d'estar afiliats a cap Sindicat o Partit. Es dissolen les Conselleries de Defensa dels pobles. Es separa, en suma, la guerra de la Revolució.

Per altra part, es fa la unió amb els catòlics. Es confia amb les Democràcies que ens tracten com a Abissínia. Es confia amb la Societat de les Nacions,

cova de lladres, segons Lenin. No es parla del deure de solidaritat que tenen les dues Internacionals. Es vol, en suma, retornar a la democràcia burgesa que engendrará aquest moviment.

Els revolucionaris de la C. N. T. i de la F. A. I. ho consentiran? El P. O. U. M. i la J. C. I.. NO!

(De «Front» de Stiges)

Xavier Bueno, mutilat

El model de l'intel·lectual revolucionari, l'heroi de les glorioses gestes de l'octubre asturià, caigué dies passats seriosament tocat per la metralla traïdora, criminal, homicida, feixista.

La seva magnífica modèstia volia que passés desapercebut el seu acte, no volia que ningú s'assabentés que ha donat un tros de la seva carn viva, torturada ja en altra ocasió i que sabia de la ferotgia dels enemics de tot sentimènt d'humanitat.

Periodista, director de «Avance», periòdic socialista d'Oviedo, revolucionari íntegre en totes les ocasions, batallador incansable i invassallable, que resistí els martiris de la reacció Lerroux, Gil Robles, i que malgrat tot, en esclatar la sublevació actual, prengué l'arma i lluità valentment en innumerable combats. Avui, mu-

tilat: li han arrebatat una cama. Covards!! Canalles!!

Xavier, la classe treballadora que tu defensares sempre, desitja el teu prompte i feliç restabliment, perquè puguis continuar la teua, temporalment estroncada, tasca vivificadora en pro dels teus germans de classe.

Indústria Col·lectivitzada del Taxi

OLOT

J. M. de Garganta, 7. - Telèf. 56
Garatge Alfonso

Despatx: P. de Blai (Cafè Novetats)
Telèfon, 157 X.

SUPERANT LA MONARQUIA

Protestem enèrgicament de l'inqualificable atropell que representa l'haver tancat a la presó el Comitè Antifeixista de Llierca per haver-se mostrat revolucionari.

Els companys que el formen s'han guanyat la confiança del poble, jugant-se la vida pels seus germans proletaris.

Alerta, treballadors que actuàreu el 19 de juliol! La reacció està en marxa.

Copiem de «Juventud Comunista»:

Els dirigents de la J. S. U. segueixen insultant grollerament la nostra organització, els nostres militants i els nostres combatents.

Una vegada més, els invitem a una controvèrsia davant la joventut treballadora de Barcelona!!!

COMENTARI SETMANAL

Dir coses noves

El nostre setmanari CAMARADA, el qual ha estat la primera publicació local de caràcter netament marxista, coincideix amb la campanya sense precedents per part del reformisme, en contra tot allò que representa una continuïtat dels postulats del socialisme revolucionari. Significa això d'una manera indiscutible, que els homes del P. O. U. M., Huny de defallir davant la guerra a mort a nosaltres declarada, sabem redreçar-nos per tal de continuar el nostre camí traçat, per molts i difícils que siguin els obstacles.

La consigna del reformisme local, respecte al nostre partit, és ja la mateixa que amb anterioritat partí de les esferes centrals, com a un dels mitjans imprescindibles de guanyar la guerra. Són ara exactament igual que abans del 19 de juliol, aquells socialistes maquillats de revolucionaris el representant dels quals condemnà en ple Parlament de diputats a Madrid els fets del 6 d'octubre, els que amb el suport de la Tercera Internacional tornen aparèixer en el món dels vius, no com a fantasmes, sinó com a homes de responsabilitat dins dels organismes de caràcter proletari.

Es en aquest precís moment, doncs, que nosaltres donem, per mitjà del nostre setmanari, més fe de vida que mai.

Els comentaris arran del primer exemplar de la nostra publicació per part d'aquells que de fet han estat sempre en contra de la nostra posició, han estat diversos, però sí posseïts d'una rara unitat. Els més s'han limitat en pronosticar-nos simplement una curta vida, cosa no massa descabellada, tenint en compte que són molts els motius que poden contribuir a la nostra mort: «El Combatiente Rojo», de Madrid, i últimament la multa a «La Batalla», de Barcelona, en són un exemple. D'altres l'han rebut amb aquell arruïment d'espatlles habitual en molts, tot i dient: «La cançó de sempre», la qual cosa ve a demostrar-nos una vegada més que la cançó del P. O. U. M. no ha deixat mai encara la tonada revolucionària d'acord amb els grans teòrics del comunisme Marx i Lenin. El comentari, però, més sorprenent ha estat el de «No diuen res de nou» en boca d'un bon amic republicà i catalanista cent per cent.

En aquest «no diuen res de nou» hi ha matèria suficient, si més no, per dir cap novetat, almenys per recordar-ne moltes. No recordem cap de les publicacions locals de caràcter polític, que els col·laboradors de les quals tinguessin la condició extraordinària de dir-nos res de nou. Nosaltres no volem de cap manera llençar novetats d'ordre polític, amb la mateixa facilitat que d'altres es dediquen a la calúnnia per incapacitat de raonament.

El secret de Ramon Llull de canviar els metalls en or anomenat la pedra filosofal, semblaria una cosa nova si Fontanelle no procurés fer confessar al seu propi autor a la fidel Artemisa la veritat de què aquest secret no és sinó una quimera. És la mateixa pedra filosofal dels grans polítics de la república burgesa.

Fou una novetat allò de «Ahora que tenemos la república haremos la revolución»?

Fou una novetat la Reforma Agrària?

Fou una novetat la Reforma Militar? Ho fou la reforma burocràtica, o la de l'Església, i el problema de l'Ensenyament, i l'Estatut de Catalunya?

Fou una gran novetat, en canvi, Castilblanco, Casas Viejas, Figols, etc., etc., per part de la república burgesa: Més tard ho fou la gesta magnífica d'Astúries, com ho fou ara el 19 de juliol per part de les masses revolucionàries del proletariat.

Quan els republicans es decideixen a dir-nos alguna novetat, gairebé sempre és d'una amargor inevitable, o sinó recordem-nos de les declaracions dels intel·lectuals republicans a l'estranger a favor de la canalla feixista. El cas Marañón i Corachan en són un bell exemple.

VICO

El reformisme juvenil també treballa

A últims de la setmana passada les J. S. U. repartiren profusament una carta oberta a les J. LL. Nominalment aquesta carta tenia la fi d'assenyar unes condicions per fer més factible la unificació d'ambdues organitzacions juvenils. Hem dit que nominalment, perquè efectivament aquell que l'hagi llegit s'haurà pogut donar perfecte compte que no es cuidaren d'amagar gens ni gota la intenció «separatista» que els menà en el seu redactat. En ella el concepte predominant, és el mot de «trotskistes», dirigit naturalment a nosaltres.

De manera que de proposició, passa a agressió.

La contesta de les J. LL. publicada a la «Soli» és abastament concreta. En ella s'hi reflexa la posició clàssica d'aquesta organització juvenil revolucionària, demostrant que compregué amb claredat les fal·làcies d'aquells que

per tot troben «trotskistes». Un dia en trobaran a l'escudella. Ells encara en poden fer, puix es cuiden de Proveïments i amb tota seguretat usen els mateixos procediments que amb els «tançs». (El que fa un cove fa un cistell, resa l'adagi).

Nosaltres creiem que després de la «canonització» d'En Carrillo i per l'obediència que els afiliats li presten, les J. S. U. han liquidat tot revolucionarisme de llur programa, i que avui representen mal els pesi, el pont per on la burgesia passarà per tractar de situar-se altra vegada al poder.

La joventut revolucionària que sap per EXPERIENCIA el que la petita burgesia democràtica pot donar de si, no estarà mai disposada a col·laborar amb els que vulguin imposar unes bases que facilitin la traïció que representa ço exposat.

A.

Els herois de la classe obrera

El dimecres passat féu 14 anys que SALVADOR SEGUÍ «Noi del Sucre», caigué assassinat pels esbirros de la burgesia enquadrats als Sindicats Lliures.

El «Noi del Sucre» havia estat un vertader lluitador revolucionari, orientador que fou al seu temps de la C. N. T., i cap principal de tot el moviment obrer català.

Com a vertader revolucionari, féu honor a les seves paraules morint per la classe treballadora. El proletariat català el recorda amb enyorança, puix mai com ara estem necessitats de cervells desperts i consciències lliures i nobles, que orientin els obrers cap a la fita real de les seves reivindicacions.

El 14 de març del 1883, morí Carles Marx.

Visca el marxisme revolucionari!!

La metamòrfosi dels Tribunals Populars

Justícia... Sacrosanta paraula que tothom invoca, aspiració màxima que per tots és esperada, distribuïdora de l'equitat, representant infal·lible de la justa proporció, vèrtix equivalent a punt de partida i fita de l'angle obtusíssim de la fam de comprensió dels incompresos i d'ansies de prodigalitat dels que la parquedat dels altres ha estat motiu de la parquedat llur.

I malgrat tot, fum de palla situat a gran altura i a mercè del més fort vent.

Justícia burgesa.. Cosa abstracta, cos mort, raonament fred, objectiu inanimat completament, matemàtica glaçada, incompresa pels

molts i distribuïda pels pocs, pendent tan sols de la llefiscosa matèria de les proves testificals, fàcilment adulterables.

A voltes un hom és condemnat perquè el jutge ha perdut la nit i està de mal humor.

Justícia proletària... Antífesi de ço expressat. Cos viu amb personalitat i ànima pròpies, d'artèries calentes i palpitànts, compresa pels molts i distribuïda per tots, alimentada per la substància de la personalitat del presumpte delinqüent i administrada d'acord amb les causes morals que han provocat l'efecte: delictes.

Un hom ha pres un pa, el

que no vol pas dir que hagi delinquit.

De ço expressat es dedueix que quan un tribunal jutja ha d'anteposar a les proves materials aportades en el sumari pels advocats que entenen en la causa, la condició moral de l'encartat. Del contrari ens exposem a caure en els mateixos vicis de la justícia burgesa, on veiem que per manca de «proves» era absolut un hom que era culpable en la consciència de cada un dels membres del tribunal. I a l'enssem, se'n condemnava un altre, que l'únic delictes comès consistia en tenir les «proves» en contra. I deien: les «proves» l'han condemnat.

La moralitat del delinqüent, és la pedra angular que ens donarà la mida exacta de la sentència. En la balança justiciera, la moral ha d'ésser una llosa: la més pesant.

La moral del presumpte delinqüent, és la cosa més substancial i positiva, en les vistes que es celebren en els nostres Tribunals Populars, i el que tindria de regular el pronunciament de les sentències.

La mida de la moralitat del que seu al banquet, no l'hem de buscar en els folis de la instrucció del sumari, sinó que ens l'ha de donar la declaració d'homes nostres, homes antifeixistes reconeguts, homes revolucionaris que coneixin de l'encartat, llur actuació i vida públiques i que sense coacció de cap mena, es prestin a fer declaració imparcial. Aquesta declaració ha de tenir una força poc menys que decisiva per un tribunal revolucionari o simplement antifeixista. I al mateix temps que porta una llum indiscutible a la formació del judici, crea l'ànima i la personalitat de la vista, ajudant eficaçment el tribunal per a veure clar els mòbils que han provocat el delictes, i dictar sentència.

Hem seguit amb remarcable regularitat la vista de la causa seguida contra uns veïns del poble de Llierca, els quals són acusats de desafectes al règim i d'activitats feixistes.

Estem assabentats d'un sens fi de coaccions que s'han fet en relació a l'esmentat judici, tot encaminat a entorpir o desviar el fall just de la justícia.

Nosaltres diem que si a la declaració d'un Comitè Antifeixista, compost de treballadors autèntics, militants de sempre als partits obrers, i que des del 19 de juliol que es llençaren al carrer i fins ara han laborat per la revolució, s'hi oposa la declaració d'homes que encara que treballadors, mai no han estat sindicats, ni s'han distingit de paraula ni obra, que no, com els altres, s'han jugat la vida per aixafar el feixisme, ha de pesar definitivament l'informe dels primers en la consciència del tribunal encarregat de fallar, i àdhuc direm que als mateixos defensors, s'han de guiar per les manifestacions sinceres dels que sempre i pels seus antecedents salta a la vista, han estat disposats a la lluita per la total emancipació de la classe obrera en general.

Notem que l'acció de la justícia camina malauradament massa de pressa cap a posicions eminentment burgeses, cosa que no podem tolerar de cap de les maneres. Nosaltres elevarem sempre la més enèrgica protesta convençuts i conscients de què complim amb el nostre deure revolucionari.

Per avui prou, però prometem tornar al mateix tema quan estarem assabentats del fall definitiu de la causa.

TEL

Transparència política

Totes les seccions comarcals del P. S. U. C. que han estat interpel·lades pels dirigents locals del nostre Partit, respecte a la furibunda campanya portada a cap des de «Treball», qualificant-nos de cinquena columna, agents de la «Gestapo», venuts a Hitler i Mussolini i altres coses per l'estil, han tingut de reconèixer la falsedat absoluta de semblants adjectius i rectificar públicament les posicions del seu òrgan periodístic central, inspirat per uns dirigents que pel que es veu no dirigeixen ningú i per tant, no tindriem de fer-ne cap cas, puix a cada pas queden profundament contraposats amb els que formen la base. La prova del que dic es trobarà prenent se la molèstia de repassar les actes dels Consells Municipals dels pobles o ciutats on hi ha hagut l'esmentada interpel·lació.

Això no es comprèn ni amb un partit mitjanament democràtic.

En vista de què la qüestió els era contraproductiva i que llur falsedat començava a traspuar en el si del seu propi partit i a l'opinió pública en gene-

ral, han desviat la campanya, amb molt poca habilitat per cert, cap al nostre Comitè Executiu.

Nosaltres hem de fer patent a la classe treballadora, que el nostre C. E. està al servei i es deu al Partit i aquest a la massa obrera en general, puix tots els militants som part integrant de la mateixa.

A més, no altres estem subjectes a un constant estudi dels problemes de la classe treballadora, l'innegable treball que això ens reporta queda compensat amb una més ràpida comprensió de la situació.

I com que la posició general del Partit és filla de la nostra concepció del moment, ens sentim al·ludits dels atacs de què són blanc els nostres elements responsables dels llocs de direcció.

Posem en coneixement de l'opinió pública que el que es diu del nostre C. E. és un subterfugi i que s'ha d'entendre es diu de tot el Partit, puix que estem profundament identificats. Fem aquesta aclaració perquè tothom sàpiga de què va i ningú no es pugui donar a engany.

GRACIENC

Llegiu i adquiriu:

“Juventud Comunista”

Organ central de la J. C. I.
(P. O. U. M.)

Comentari Internacional

L'imperialisme anglès

Es indiscutible que Anglaterra es manté econòmicament forta, gràcies a les colònies que posseeix. Els treballadors britànics que es mantenen sense protestar el més mínim, dins els límits de la «llibertat governamental», tenen obció, quan les necessitats degudament controlades per agents especials, imperativament ho reclamen, a una bastant acceptable assistència oficial.

Si el treballador anglès, naturalment inconscient, puix si se li descobreix que té una consciència de classe, queda completament descartat, està a cobert de les primeres necessitats, és a causa de l'extrema explotació de què són víctimes els treballadors de llurs colònies.

Degut principalment a aquesta terrible explotació, els indígenes de Palestina aixecaren un dia la mà amenaçant naturalment la causa directa del seu mal, llur misèria: El govern britànic.

La diplomàcia anglesa, hàbil entre les hàbils, ha desviat el cop cap els treballadors jueus que s'hi refugiaren arrel del gran conflicte europeu, creient disfrutar allí d'una tranquil·litat que no podien trobar a l'Europa Oriental arruïnada i reduïda a la seva més mínima expressió econòmica.

Heus ací la més perfecta expressió del capitalisme al poder, emprant mitjans que podríem qualificar de criminals, per poder mitjanament solucionar els conflictes d'ordre econòmic i social que llurs masses li representen. I a l'ensem trobem a la classe treballadora que pensa, reduïda a la més negra misèria; recordem aquella cèlebre marxa de la fam sobre Londres, bàrbarament ofegada per les forces coercitives al servei de l'estat.

Es sarcàstic que aquests estats que tenen el més important del seu contingut, completament avassallat per la força del capital, on la majoria dels seus habitants en són materialment esclaus, emprin per nomenar-se, paraules com demo-

I N F O R M A C I O

Degut a la manca de moneda d'una i de dues pessetes que es troba la nostra ciutat, el Consell Municipal està realitzant els treballs necessaris per a posar a la circulació una emissió de paper municipal d'una pesseta.

Trobem molt encertades les gestions fetes, ja que la població vivia en un constant nerviosisme per no poder facilitar el canvi degudament.

Divendres passat, dia 5 del corrent, un home que es passejava per les voreres de l'anomenada «Gorga dels dimonis», tingué la desgràcia de caure dins el riu.

Afortunadament, el nostre company Josep Vinyes, que es trobava no molt lluny d'aquell lloc hi acudí ràpidament, tirant-se dintre el riu i salvant aquell desgraciat d'una mort segura.

Felicitem el company Josep Vinyes pel seu exemplar comportament.

Bon servei?

Café del Casino

La C. N. T. i F. A. I. de Pau de Ser han organitzat per demà, dia 14 a les tres de la tarda i en el local de l'Ateneu Republicà, una gran conferència en la qual faran ús de la paraula els companys Claudi Barberí, Ernest Gallifa, Frederic Batlle i Joaquim Guillen, que parlaran de la trajectòria de l'organització i les necessitats de guanyar la guerra i fer la revolució. Presidirà l'acte un company d'aquella localitat.

cràcia, liberalisme, parlamentarisme i altres no menys rimbombants que tenen per fi l'enganyar miserablement la classe productora que és majoria absoluta i indiscutible i de permetre tota classe de privilegis a una minoria insignificant de burgesos egoistes.

F. A. B.

Llegiu i propagueu

La Batalla

Organ Central del «P. O. U. M.»

MOVIMENT DE POBLACIO.

Naixements: Carme Planella Sunyé, Joan Rigat Fontané.

Defuncions: Maria Grabolosa Costa, Carme Bosc Torrentà, Benet Carrera Meix, Antònia Aguilera Morales, Gràcia Solà Gelis.

PER AL RESPONSABLE

CORRESPONENT.—Si no fos demanar molt, sol·licitariem que es posés un llum, una corda, un senyal o quelcom que cridés l'atenció als transeünts, en el tros de les obres de la nova plaça mercat. Sobretot a la nit, considerem que hi ha perill i per això cridem l'atenció del qui pugui solucionar la cosa. Es per evitar possibles desgràcies. Esperem que la «nota» sortirà efecte.

El dijous passat, treballant en una fàbrica de Les Fonts de Begudà, el ciutadà Simó Moles tingué la desgràcia de caure des d'un

«montacargues», sofrint magullament i commoció cerebral.

Fou recollit per companys seus que treballaven en aquell lloc i portat a l'Hospital d'aquesta ciutat, on morí el mateix dia a les deu de la nit.

El Socors Roig del P. O. U. M. rep tota classe de donatius per a les víctimes del feixisme.

Diuenge passat es celebrà a la nostra ciutat la Diada d'Ajuda Madrid.

El Consell Municipal que junt amb les joventuts antifeixistes organitzaren l'acte, recolliren la quantitat de 2442'80 pessetes que foren entregades al Comitè corresponent.

Impremta AUBERT - OLOT

Cartellera d'Espectacles

Teatre Municipal

Diuenge, tarda i nit:

Programa de cinema

LAS MUJERES DEL REY SOL
per
Renate Muller - Dorotea Wiech
ANDANTE Y FUGA LIGERA
Dibuixos

ARAGON TRABAJA Y LUCHA
Reportatge d'actualitat

UNA CARMEN RUBIA
per
Marta Eggerth

Dilluns, 15 març, a la nit:

Esdeveniment teatral

LA DE SAN QUINTIN
Comèdia en 3 actes de Pérez Gal-
dós, per la companyia
Tormo - Vallejo

Cinema Ideal Park

Diuenge, tarda i nit:

Programa de cinema

GRAN ATRACCION
Film dramàtic,
per Harry Piel i Susi Lanner
ARAGON TRABAJA Y LUCHA
Reportatge d'actualitat
NUEVAS RUTAS
Documental
ESTA NOCHE ES NUESTRA
per Jan Kiepura i G. Swarthout

C. N. T. - A. I. T. - F. A. I.
Dissabte i Diuenge, tarda:

ALTA ESCUELA
per Rudolf Forster i A. Salloker
ARAGON TRARAJA Y LUCHA
Reportatge d'actualitat
LAS QUIERO A TODAS
Film musical, per Jan Kiepura

Magatzems de Ferreteria

i Bateria de Cuina

Bartomeu Agustí

Sant Esteve, 28. — OLOT

Esportives

Torneig Comarcal de Futbol, 1937

Dissabte, dia 6 de març

Olot F. C. 2 - Joventut Obrera, 2

Amb un cada vegada més nombros contingent de públic, es celebrà dissabte passat aquest partit corresponent al Torneig Comarcal que està resultant disputadíssim.

A les ordres del col·legiat local Domènec Güell, s'arregleraren els equips, jugant la Joventut Obrera amb gran entusiasme i marcant dos gols en el primer temps, sense que l'Olot pogués reaccionar i efectuant en aquest temps una actuació desgraciadíssima. Marcaren els gols de la Joventut, Vizern d'un xut al pal i Martínez rematant un córner.

A la segona part surt l'Olot disposat a recobrar el perdut i ataca amb consistència fent objecte a la Joventut d'un domini quasi complet, però la desgràcia dels voluntariosos jugadors de l'onze degà persisteix i sols es poden marcar dos gols, un obra de Corcoi d'un bon xut a distància, i l'altre en una formidable jugada de cap de Prieto que actuà amb un braó incomparable fins al final del partit que acaba amb empat. El resultat no reflecteix ben bé el partit per

quan damunt del terreny l'Olot demostrà una superioritat que mereixia els dos punts, malgrat la gran voluntat que la Joventut Obrera posà en la lluita.

Es distingiren Martínez, Vizern i Reyes per la Joventut; i Prieto, Corcoi, Badia i Surós per l'Olot que no efectuà ni de lluny la brillant actuació del diumenge anterior amb la Indústria.

L'àrbitre, imparcial i el públic dintre la notable correcció que ve demostrant durant el Torneig.

A. P.

☒ Els altres resultats foren: Indústria, 2 - Montsacopa, 1. Joanenc, 1 - Feliuenc, 1.

PUNTUACIO

	J	G	P	E	P
Montsacopa	4	8	1	0	6
Indústria	4	2	1	1	5
Joventut	3	1	0	2	4
U.D. Joanenca	4	1	2	1	8
Olot F. C.	3	1	2	1	8
F. C. Feliuenc	3	0	2	1	1

☒ Demà corresponen jugar els equips Joanenc-Indústria, al camp del primer, Feliuenc Olot, al camp del Feliuenc, i Montsacopa-Joventut, al camp de l'Olot.

Vida Sindical

Els Treballadors de Banca, Borsa i Estalvi (U. G. T.) d'Olot en la reunió general extraordinària que van celebrar el divendres d'aquesta setmana en el seu local social, van acordar contribuir a la Setmana de Madrid amb l'entrega d'un xec de 500 pessetes a la Delegació del Comitè Permanent d'Ajut a Madrid.

Aixímateix van acordar lliurar un donatiu de 250 pessetes al Socors Roig Internacional, Secció Catalana, Comitè Local, i un altre també de 250 pessetes a l'Ajut Català, Secció d'Olot.

=

Un fet que cal remarcar - En Tor n, en nom del C. Executiu de la U. G. T. es passà per damunt de la Junta del Sindicat de la F. N. E. C., en convocar una assemblea general d'estudiants, sense previ permís o simple avís de la Junta del Sindicat.

La junta anterior en una de les seves reunions va acordar no donar carnets, ja que la majoria d'estudiants són considerats dub-

tosos, pensant fer-ho a mida que anessin donant proves de llur afecció al règim.

En Toran, en nom del Consell Executiu de la U. G. T., assaltà l'assemblea dient que es donaria el carnet efectiu a tots els estudiants, i s'anà a la renovació de la Junta la qual quedà constituïda per elements considerats facciosos, com ex-escriptors d'«El Dever», etc., etc.

No cal dir que aquests elements són candidats al P.S.U.C.

Emili Vilalta

Llibres d'avantguarda social

Llibreria Moderna

C. Salvador Seguí, 11 OLOT

Ahir, a les cinc hores de la tarda, els treballadors d'estatuària de la Casa Sacrest celebraren una reunió, acordant anar a la col·lectivització de l'esmentada casa, i comenaren seguidament el Consell d'Empresa.

Bateria de Cuina

Articles de Viatge, Caça,
Pesca i Esport.

Antiga Casa PUIG

Taller de reparacions
i venda de bicicletes

Ricard Francès

OLOT

Carrer Primer de Maig, 42

NOVETATS

Casa NYERA

de JOAN GUITART

Les darreres
NOVETATS

Carrer de l'Aigua, número 10. — OLOT

Ràdio
Popular

“La Voz de su Amo”

OLOT

Carrer Prat de la Riba, 6
(Abans Hospici)

Reparacions de Ràdio

Preus de subscripció:

Ciutat . . . 2'25 ptes. trimestre
 Fora . . . 2'60 ptes. trimestre
 Estranger 3'75 ptes. trimestre

Redacció i Administració:

Carrer de Fontanella, 10., primer.

Tallers d'Impremta:

Carrer Dolors, 5. - Telèfon, 147 X

Mentre existeixi el mercat lliure, l'alça de preus és inevitable

Ha caigut l'últim baluard revolucionari que tenia el nostre Consell Municipal. El Departament de Proveïments, des de dilluns passat, ja no controlarà més els mercats. Els treballadors del camp podran vendre els seus productes al preu que els ofereixi l'últim postor.

Damunt qui cau aquesta responsabilitat?

No cau pas damunt dels companys competents del Departament de Proveïments del nostre Consell Municipal, ja que tots els ciutadans saben els esforços i els treballs que han fet per tal que a la nostra ciutat no hi faltessin tota mena de queviures, i als preus més mòdics possibles, tenint en compte que estem en període de guerra.

Tampoc no en són responsables els pagesos, perquè s'ha de tenir present que aquests no tenen la consciència de classe tan formada per tal de sacrificar-se a vendre a uns preus infinitament més baixos dels que regeixen en els mercats de Banyoles, Sant Feliu, Amer, Santa Pau i galrebé tots els pobles de les comarques gironines. Els pagesos són uns egoistes—pensaran molts treballadors. I seguidament la fantasia d'aquests farà de les seves i veuran a tots els treballadors del camp que els falta temps per venir a la ciutat a oferir

les seves mercaderies gratuïtament o bé a uns preus irrisoris; que deixaran l'eina del camp i voluntàriament agafaran el fusell per anar a batre's contra el feixisme; que no miraran preus ni escatimaran sacrificis, per tal que els treballadors de la ciutat puguin adquirir els productes a preus més mòdics; que desestimaran els preus més alts que els ofereixen els pobles de la comarca i de tot Catalunya, per tal que nosaltres en sortim beneficiats.

Res més lluny d'això. La majoria dels treballadors del camp són tan egoistes com els de la ciutat. Aquesta massa que fins ara no s'ha incorporat a la revolució, que continuament vegetava i li venien calfreds quan nosaltres saltàvem al carrer i destorbàvem aquell son dolç de la burgesia, gronxat per elements que ara ens titllen de feixistes, la majoria d'aquesta massa, repetim, farà el mateix que fan ells. Dintre del nostre camp existeixen minories que es sacrificarien el màxim, tant econòmicament com materialment (en el sentit de donar la seva vida) per la revolució. Nosaltres sabem prou bé els camions de queviures que els nostres pagesos han donat per al front. Ens recordem prou bé de la vida oferta pel company Vilarrasa, per tal d'esclafar aquest pestilent feixisme. Recordem també els pagesos que lluiten al front.

Damunt qui cau aquesta responsabilitat, tornem preguntar?

I els fets ens donen la raó per contestar aquest interrogant: Damunt l'actual Conseller de Proveïments de la Generalitat de Catalunya. En fer se càrrec de la Conselleria va anul·lar totes les funcions executives que tenien els Departaments de Proveïments dels municipis. Va establir els mercats lliures i va

posar homes ineptes al front dels Consells de Proveïments nomenant uns delegats de comarca que si molt bé pertanyien al seu partit, en canvi no sabien organitzar ni endegar una cosa tan delicada com és el proveïment d'una ciutat.

No ens volem estendre en aquest punt, perquè fariem inacabable aquest comentari. Ja en parlarem més extensament en números successius. Només volem remarcar que en una entrevista celebrada per una delegació del nostre Consell Municipal amb el senyor Comorera, després d'explicar-li de quina forma es regia el nostre Departament de Proveïments, i de la necessitat que hi havia de controlar els mercats i anar a una regularització de preus, els prometé que els decrets que sortirien serien influenciats per les propostes que li feren els nostres companys, puix hi estava completament identificat. Dos dies després sortiren els decrets completament en desacord del que li havia exposat la nostra delegació.

Els intermediaris i tota aquesta fauna de vàmpirs que en plena revolució continuen xuclant la sang dels treballadors, varen poder més que nosaltres.

Des de dilluns passat, doncs, els mercats seran lliures; no hi haurà regularització de preus; els intermediaris i els comerciants sense escrúpols podran vendre al preu que els donarà la gana i el treballador amb un pam de boca oberta i amb el cinturó fins a l'últim forat, es preguntarà si el senyor Comorera és socialista o bé és un «intermediari» del capitalisme.

Fins ara, la ciutat d'Olot, pensant com hem dit abans, que estem en període de guerra, no ens podem queixar del preu dels queviures i de l'existència d'aquests. D'ací poc

temps, si no es va a la regularització de preus i al mercat controlat, no passarà pas així. Els preus s'inflaran exorbitantment. La classe treballadora no podrà menjar ni mitjanament bé perquè el sou serà insuficient i més accentuadament els que treballen tres dies.

Abans que ens trobem en manifestacions desagradables que només serveixen per fer dibuixar a la gent reaccionària un somriure de conill, proposem als treballadors de les dues centrals sindicals que pressionin als seus respectius sindicats, perquè elevin una protesta al Conseller de Proveïments i demanin la supressió dels mercats lliures, la regularització de preus i la persecució de l'intermediari.

El Consell Municipal, i principalment la nostra minoria, ha fet tot el que li ha estat possible per fer que els pagesos es limitessin amb els preus i portessin les mercaderies a la nostra ciutat. Ens hem entrevistat més d'una vegada amb el Conseller de Proveïments demanant una nova ordenació. No hem estat escoltats.

D'ara endavant, tota la responsabilitat que pugui caure per la puja dels preus, no serà pas damunt el municipi, sinó que serà damunt el delegat de Proveïments, genuïna representació del senyor Comorera i del P. S. U. C. i no pas de la U. G. T.

El company delegat, doncs, té la paraula i li brindem tot el nostre ajut per tal de fer tota la campanya contra els mercats lliures, la no controlació dels preus i l'existència vergonyosa d'intermediaris.

Per damunt de tot hi ha la classe treballadora i nosaltres, ara com sempre, defensarem els seus interessos, pesi a què pesi, i calgui qui calgui.

A. BLANCH